

รองศาสตราจารย์วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์

ASSOC. PROF. VIRIYA NAMSIRIPONGPHAN

บุคคลคนหนึ่งพยายามก้าวข้ามข้อจำกัดอันเป็นความบกพร่องทางร่างกาย กระทั่งได้รับปริญญานิติศาสตร์บัณฑิตเกียรตินิยมจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กลายเป็นอาจารย์สอนกฎหมายตาบอดคนแรกของประเทศไทย

บุคคลท่านนี้มีบทบาทสำคัญในการรณรงค์เกี่ยวกับสิทธิของคนพิการหลายต่อหลายเรื่องด้วยกัน อาทิ รณรงค์ให้มีล่ามภาษามือในรายการข่าว สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ช่อง 11 รณรงค์ให้คนพิการมีสิทธิได้รับการศึกษา โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือแรกพบความพิการ ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 รณรงค์ให้มีกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา มีส่วนในการจัดตั้งกองทุนการศึกษาเพื่อคนพิการ และให้กระทรวงศึกษาธิการประกาศตั้งศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัด เป็นต้น

บุคคลท่านนี้คือ **รศ. วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์** ปัจจุบันดำรงตำแหน่งสำคัญในหลายองค์กรซึ่งเกี่ยวข้องกับคนพิการ อาทิ ที่ปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิของนายกรัฐมนตรี ประธานคณะกรรมการที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีด้านคนพิการ ที่ปรึกษารัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมาย สภาการศึกษา ประธานคณะที่ปรึกษากฎหมายของกระทรวงศึกษาธิการ ประธานคณะกรรมการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ประธานมูลนิธิสากลเพื่อคนพิการ ประธานมูลนิธิสภาพคนพิการทุกประเภทแห่งประเทศไทย เป็นต้น ซึ่งแต่ละบทบาทล้วนแล้วแต่ชัดเจนในแนวทางเพื่อสิทธิและความเท่าเทียมของคนพิการในสังคมโดยเฉพาะด้านการศึกษา

อาจารย์มองภาพรวมเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษในบ้านเราว่าเป็นอย่างไรบ้าง?

สังคมเรายังไม่เชื่อมั่นในความสามารถของคนพิการ ในระดับผู้ปกครองเอง พ่อแม่ไม่กระตุ้นพัฒนาการของเด็กเท่าที่ควร ส่วนในระดับโรงเรียน ครูก็ยังไม่อยากให้เด็กเหล่านี้เข้าเรียนร่วมกับเด็กคนอื่น ถึงเรียนก็ปล่อยให้ตามยถากรรม เมื่อโรงเรียนเชื่อว่าคนพิการพัฒนาการไม่ได้ก็ไม่ให้เรียน เกรงว่าจะเป็นภาระเมื่อคิดว่าเป็นภาระก็จะกลายเป็นภาระจริงๆ ส่วนในสังคมการทำงาน ก็ยังไม่รับคนกลุ่มนี้เข้าทำงาน เขาจึงต้องไปขอทาน จึงต้องมีสถานสงเคราะห์ หรือปล่อยให้เป็นภาระของครอบครัวและสังคมตลอดไป

เรื่องการศึกษาพิเศษในอันดับแรกต้องสร้างความตระหนักรู้ในศักยภาพของคนพิการขึ้นก่อน พยายามให้ครู พ่อแม่ และผู้เกี่ยวข้องเชื่อและศรัทธาว่าเด็กทุกคนมีพรสวรรค์ ไม่แบ่งแยก เพราะแม้แต่เด็กปัญญาอ่อนก็มีความสามารถพิเศษในตัว เพียงแต่เราต้องค้นหาและนำมาพัฒนาให้เขาช่วยเหลือตัวเองได้ ฟึ่งตัวเองได้ ช่วยคนอื่นได้ ไม่เป็นภาระกับสังคม มองหาจุดดี ๆ ของเขามาพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นและดึงมาใช้ประโยชน์ ไม่ใช่มองเฉพาะจุดอ่อนจนกลายเป็นปัญหา

No stranger to any obstacles, one single-minded man had successfully stepped over the boundary of his physical limitation until he was granted the Bachelor of Laws (Honour) from Thammasat University and then became the country's first blind law lecturer.

This person has played a tremendous role in maintaining rights of the handicapped for several decades now. His fruitful crusades wholeheartedly dedicated to the disabled include the campaign for employing a hand-language translator for a news program of Channel 11, helping the crippled get free education since their birth or first encounter the impairment, according to the 1999 National Education Act, enacting ministerial order regulating criteria and procedures about the rights of the handicapped to access to public facilities, media, service, and other educational aids. Besides, he also played an active role in raising fund for the education of the disabled. Meanwhile, he encouraged the Ministry of Education to establish the provincial special study centres across the country.

This distinguished person is **Assoc. Prof. Viriya Namsiripongphan** who presently holds the concurrent important posts in many organisations concerning for the sake of the handicapped, including the qualified adviser to the Prime Minister, the president of the Advisory Committee for the Disabled, the adviser to the deputy Minister of Education, the veteran committee in law, the Education Council, the president of Legislative Advisory Group to the Ministry of Education, the president of the Law Adjustment Committee for the Disabled, and the president of the International Foundation for the Disabled, to name a few. However, his different roles in different positions are absolutely clear, both in terms of mission and direction - all are to help protect rights of the disabled and uphold their equality as the valuable members of society, particularly their educational opportunity.

What is your viewpoint about the overall picture of the special education in our country?

Our society disbelieves in the competence of the disabled. As for the parents, they are rather lethargic, paying little attention to the development of their underprivileged kids. At school, teachers don't allow the handicapped students to share the class with the normal ones, thus leaving them to survive on their own. Many schools do believe that the disabled can't develop their proficiency so they refuse to accept them. They are afraid the children might become their burden. In the working world, the handicapped are unacceptable and discriminated. As a result, most of them end up as beggars on the street. While some take refuge in the welfare home others become the burden of family and society permanently.

When it comes to the special education what we have to do first is to raise public awareness of the capability of the disabled, trying to manifest teachers, parents, and those responsible that all children are born with natural talent. The handicapped should not be treated differently due to their physical limitation. Even the retarded children are still blessed with special ability. Our mission, therefore, is to bring it out and enthusiastically sharpen it so the disabled can help themselves and stand on their very own feet. If that happens they will no longer be the onus of society. What's more, they can assist others too. We must look for their inner strengths rather than their outer disadvantages and then fully develop them for the benefit of the crippled and the country as a whole.

Are there any positive, favourable changes concerning with the well-being of the disabled since 1999 which marked the educational year for the disabled?

At the time the special educational system had not been developed to serve all kids, whether normal or abnormal. As a result, the disabled students were not ready for the mainstream education. Furthermore, we implemented no educational special system to facilitate and support the schools. Consequently, many schools had to shoulder the heavy burden on their own. Although the outcome was somewhat negative we were successful at certain degree. At least we are more aware of the right of the disabled. Though we well realise that our society has not been ready yet for the special education we have tried our best to present to the public that some schools really do the good jobs to aid the less fortunate students. The situation will be totally changed in 2004 since the special educational system will be implemented to care for the handicapped.

Actually those disabled kids who were sent to learn with the normal students since 1999 still pursue their education in many conventional schools. And we need to lend our helping hands to first upgrade those schools' educational standards and then assess their achievement.

In addition, we would like to see the upcoming year become the year of raising awareness among the public of the competence of the disabled. We also plan to do many things beneficial like creating the unique trademark for the commodities produced by the disabled, finding the place where they can sell their products, and initiating the sustainable activities for the disabled to develop their capability. Now many organisations fully support us. What we want to do is conducting any activities that can present their inner ability such as publicising the stories of those disabled students who are granted the scholarships from the Office of the Civil Service Commission or showing the outstanding works of the crippled kids. The achievement of some disabled can tremendously inspire others to follow their footsteps and live a hopeful life. At present these unfortunate juveniles receive no opportunity so they can't positively develop themselves. Most importantly, the handicapped themselves must first believe in their own proficiency and be determined to hone their skills. What truly prevent us from attaining our goal are merely the unfavourable surroundings. If we can adjust them to suit our needs then our disability turns meaningless and causes no trouble in our life. In fact our impairment is simply a trivial inconvenience that we can overcome.

Do the Constitution and the National Education Act clearly indicating about rights of the disabled to get equal education provide any benefits directly to this vulnerable group?

Currently there is the Act that enacts ministerial regulation for the practical use. The Ministry of Education is working on the policy to assure the rights of the disabled of receiving education. It will be put into effect soon.

We are trying to change people's attitude that the disabled are not capable of developing themselves. We have to maintain their right as a person, like those normal people. In those days we paid no attention to their right. We only thought about policies which were initiated by the so-called giver who cared for no taker. So we have to emphasize on our rights and start asking for them including the right to medical rehabilitation and get education since we were born. We also invite doctors and teachers to partake in our scheme since they can play a dynamic role in stimulating the child's development.

We also introduce the making use of coupon. Those special kids are advised to participate in the Individual Education Program (IEP) so the parents can indicate their individual need. A coupon worth 2,000 baht is given to the individual annually. As parents and

นับแต่ปี 2542 ซึ่งเป็นปีการศึกษาเพื่อคนพิการ จนถึงทุกวันนี้ มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง?

ตอนนั้นเรายังไม่ได้พัฒนาระบบรองรับให้เด็กทุกกลุ่มเรียนร่วมกัน พอเด็กไปเรียนร่วมโดยที่ยังไม่พร้อม ระบบที่จะไปช่วยก็ไม่มี เลยทำให้โรงเรียนรู้สึกเป็นภาระมาก ค่อนข้างเป็นภาพลบ แต่ก็ประสบความสำเร็จระดับหนึ่ง คือทำให้มีความคิดถึงเรื่องสิทธิของคนพิการ เรารู้ว่าสังคมยังไม่พร้อม แต่ก็พยายามแสดงให้เห็นว่าสำหรับโรงเรียนที่มีความตั้งใจจะทำ เขาก็ทำได้ดี แต่ปีการศึกษา 2547 คงไม่เป็นแบบนี้เพราะเริ่มมองเห็นแล้วว่าระบบเข้าไปรองรับ

จริงๆ แล้วทุกวันนี้ยังมีเด็กเรียนร่วมที่เข้าไปตั้งแต่ปี 2542 อยู่ แต่ก็เป็นในลักษณะขอไปที เราจึงต้องเข้าไปทำให้ดี มีมาตรฐาน โดยเริ่มจากโรงเรียนที่มีความตั้งใจจะทำก่อน เราเข้าไปต่อยอดตรงนี้ ประเมินออกมา มีตัวชี้วัดให้เห็น

อีกอย่างเราจะขอให้ปี 2547 เป็นปีแห่งการสร้างความรู้ความตระหนักรู้ในศักยภาพของคนพิการ มีกิจกรรมหลายอย่างที่คิดไว้ เช่น หาเครื่องหมายการค้า สินค้าคนพิการ หาสถานที่ขายของให้ พยายามหากิจกรรมที่ทำแล้วยั่งยืน ตอนนั้นก็ให้หน่วยงานต่างๆ ช่วยเหลืออยู่ พยายามทำกิจกรรมที่แสดงถึงศักยภาพของคนพิการให้ชาวบ้านได้เห็น เช่น การเรียนของเด็กพิการที่ได้ทุน ก.พ. หรือผลงานเด่นๆ ของเด็กพิการ คือนำเรื่องราวของคนพิการมาประชาสัมพันธ์ให้เกิดแรงบันดาลใจ เพราะเราหวังว่าวันหนึ่งเขาก็จะเหมือนคนอื่น ทุกวันนี้เพราะเขาไม่ได้รับโอกาสจึงพัฒนาตัวเองไม่ได้ ส่วนคนพิการเองก็ต้องให้กำลังใจตัวเองว่า เราสามารถทำอะไรได้มากกว่าใครๆ คาดคิด และมุ่งมั่นพัฒนาฝีมือตัวเองให้คนอื่นเห็น ที่ลำบากอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะสิ่งแวดล้อมไม่เอื้อ ถ้าเราปรับสภาพแวดล้อมให้เอื้อแล้วความพิการก็ไม่เป็นปัญหา เป็นเพียงความไม่สะดวกเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง ซึ่งก็ย้อนไปถึงเรื่องการสร้างความเชื่อและความเข้าใจในตอนต้น

เมื่อมีรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่ระบุชัดเจนเกี่ยวกับสิทธิในการได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมกันโดยภาครัฐ มีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ที่เป็นประโยชน์โดยตรงต่อคนกลุ่มนี้ อย่างไรบ้าง?

กระทรวงศึกษาธิการกำลังจัดทำนโยบายเพื่อรับรองสิทธิในการเข้ารับการศึกษา ปัจจุบันมีพระราชบัญญัติที่ออกกฎกระทรวงมารองรับในรายละเอียด เพื่อนำไปใช้จริง กำลังเตรียมนโยบายให้เป็นไปตามกฎกระทรวงอยู่ คงจะเริ่มใช้ได้ ในเร็วนี้

เราพยายามสร้างเจตคติให้คนเชื่อว่าคนพิการมีความสามารถแล้ว เราต้องให้สิทธิเขา ถ้าไม่ได้ตามสิทธิคนพิการก็เรียกร้องได้ ในอดีตเราไม่เคยคิดเรื่องสิทธิ คิดแต่เรื่องนโยบาย ซึ่งนโยบายอยู่ที่ผู้ให้ ส่วนใหญ่ก็ทำกันแบบผักชีโรยหน้า ไม่ได้นึกถึงผู้รับ เราจึงต้องเปลี่ยนเป็นเรื่องสิทธิและมีการเรียกร้องสิทธิตั้งแต่การฟื้นฟูทางการแพทย์และให้ได้รับการศึกษาตั้งแต่แรกเกิด ให้หมอบกับครู มาช่วยยกระดับพัฒนาการของเด็ก

เรานำเรื่องของระบบคุ้มครองมาใช้ คือ การให้เด็กพิเศษมาทำโปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP : Individual Education Program) เพื่อระบุความต้องการพิเศษเฉพาะราย แล้วหมอบคุ้มครองมูลค่า 2,000 บาทต่อคนต่อปีให้ เมื่อครูหรือผู้ปกครองเห็นว่าควรจะพัฒนาเด็กด้านไหน ก็นำคุ้มครองไปแลกสิ่งๆ ที่คิดว่าสำคัญที่สุดสำหรับเด็กคนนั้นๆ ได้ที่หน่วยบริการในแต่ละจังหวัดหรือกับองค์กรเอกชน

ที่สามารถให้บริการตามระบบคูปองได้ ระยะเวลาที่ได้รับได้ที่ศูนย์การศึกษาพิเศษหรือในอำเภอเมือง แล้วค่อยๆ ขยายต่อไปอีก

นี่คือค่าใช้จ่ายต่อหัวสำหรับเด็กพิการเกี่ยวกับการศึกษาและนโยบายขยายโอกาสทางการศึกษา เงินจำนวนนี้ยังน้อยไป แต่สำนักงานประมาณก็บอกว่าเยอะ ต้องค่อยๆ ทำไป ให้เห็นผลก่อนแล้วค่อยขยายเพิ่มขึ้น ผู้ปกครองเองก็น่าจะพอใจเพราะอย่างน้อยก็ลดภาระไปได้ 2,000 บาท ยังดีกว่าไม่ได้เลย เมื่อทำแล้วมีคุณภาพเราก็สามารถเรียกร้องเพิ่มขึ้นได้

มีการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงหรือไม่?

ในด้านบุคลากร เริ่มมีการผลิตบุคลากรออกมารองรับแล้ว สำนักงานการศึกษาพิเศษเริ่มรับรองหลักสูตรและอบรมบุคลากร โดยนำครูทั้งในระบบการศึกษาและการศึกษาพิเศษมาฝึก เพราะเป็นคนที่ใกล้ชิดกับเด็ก ซึ่งจะรับค่าตอบแทนด้วยเมื่อให้บริการกับเด็ก มีหลักสูตรทั้งระยะสั้น 15 วัน หลังจากอบรมระยะสั้นพอใช้งานได้แล้วก็มีโครงการอบรมระยะยาวต่อไปอีก โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย แล้วยังมีหลักสูตรอบรมพ่อแม่โดยตรงด้วย เพื่อให้ผู้ปกครองดูแลลูกตั้งแต่ก่อนเข้าเรียน จะได้ไม่ต้องฝากความหวังไว้กับโรงเรียนเท่านั้น ต้องช่วยกันหลายๆ ฝ่าย เมื่อเราช่วยเหลือเตรียมความพร้อมตั้งแต่เด็กยังเล็กได้ดี เด็กพิการก็มีความพร้อมคล้ายเด็กทั่วไป พอถึงเวลาก็นำเข้าระบบเรียนร่วมได้

ในระบบการเรียนร่วม กระทรวงศึกษาธิการดูแลอยู่ มีโครงการหนึ่งโรงเรียนเรียนร่วมมาตรฐานต่อหนึ่งอำเภอ เราจะทดลองทั้งหมด 365 อำเภอ นำร่องในโรงเรียนที่ยินดีรับเด็กพิการเข้าเรียนก่อน แล้วค่อยสร้างกิจกรรมในโรงเรียนและเพิ่มเติมให้เมื่อเด็กเข้าเรียน เพื่อเตรียมความพร้อม กระบวนการการช่วยเหลือเด็กโดยสร้างความตระหนักรู้ก่อน เมื่อกำหนดโรงเรียนแล้วเราจะมีทีมไปประเมินจะเริ่มกันจริงๆ จังๆ ในปีการศึกษา 2547 แต่โรงเรียนใดที่มีความพร้อมก็ทำไปก่อน ส่วนโรงเรียนที่ยังไม่แน่ใจก็ต้องมีการคัดเลือกและเตรียมบุคลากรที่จะเข้าไปช่วยเหลือ ซึ่งจะมีมาตรฐานในการประเมิน ทั้งระบบคูปองและสื่อจะเข้าไปช่วยเด็กในโรงเรียนด้วย เช่น ถ้าเด็กเรียนอ่อนวิชาคณิตศาสตร์ก็สามารถใช้คูปอง โดยระบุว่าต้องการเรียนเสริมคณิตศาสตร์ ครูที่จะสอนได้ก็ต้องผ่านการอบรมโดยเข้าคอร์สอบรมอย่างน้อย 15 วันก่อน และจะได้รับค่าตอบแทนตามระบบคูปอง สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เด็กเรียนร่วมมีคุณภาพและเรียนได้เหมือนเด็กทั่วไป ทั้งหมดนี้จะเริ่มได้จริงจึงในปีการศึกษา 2547 ปัจจุบันก็เริ่มอุ่นเครื่องแล้ว นอกจากนี้เด็กยังสามารถยืมเครื่องมือราคาแพงไปใช้ได้ด้วย เช่น เครื่องพิมพ์ดีดอักษรเบรลล์ เราต้องสร้างความพร้อมให้เด็ก อะไรที่เป็น special needs อะไรที่จะทำให้เด็กเข้าถึงองค์ความรู้ได้เหมือนเด็กทั่วไปเราจะให้พวกเขา

ความพยายามดำเนินตามนโยบาย “ผู้พิการจะเรียนต้องได้เรียน” ของรัฐบาลเริ่มเป็นจริงแค่ไหน?

เรากำลังเร่งรัดเรื่องการพัฒนาเทคโนโลยีร่วมกับเนคเทค เช่น พัฒนาซอฟต์แวร์อ่านภาษาไทยสำหรับคนตาบอด คาดว่าน่าจะแล้วเสร็จประมาณต้นปี 2547 หมายความว่าคนตาบอดจะสามารถใช้คอมพิวเตอร์ทั่วไปได้ เครื่องจะอ่านทุกตัวหนังสือที่ปรากฏบนหน้าจ่ออกเป็นเสียง ส่วนด้านอื่นก็มีหนังสือเดซีหนังสือสำหรับคนตาบอดในอนาคต เป็นหนังสือเสียงระบบดิจิทัล ใช้งานได้ทั้งฟังเพลงและบันทึกได้ 10-50 ชั่วโมง ใช้สะดวกกว่าเทป ที่สำคัญคือมีทั้งเสียง

teachers want to develop the kids at certain extent they can trade the coupon for what is the most important thing for them at the provincial service centre or the private organisations that can provide such a service. Initially the coupon can be received at the special educational centre or at the district. We will expand our counter services more soon.

This is the individual expenses for the disabled concerning about their education and the expansion of educational opportunity. Actually this amount of money is rather meagre but the Bureau of the Budget Financial Office said that amount of money is too huge. If the campaign yields the fruitful result we will expand our scope of work. At least this project helps reduce the financial burden of the parents. It's better than nothing. But we can ask more if our work is successful.

Are you prepared and ready for the upcoming immense changes?

We have already produced the personnel for the special education. Besides, the Office of the Special Education acknowledges our curriculum and also provides the free training course. Those teachers from the formal educational system and the special educational system are the first group to attend the training course because they are close to the kids. They will, in turn, receive compensation after providing educational services to the disabled children. After completing the 15-day training course they can later attend the long-term session, also free of charge. Besides, we also organize the training course for the parents so they can take good care of their children before they go to school. The parents no longer pin their hope only on school and teachers. We all have to help the kids out altogether. If we prepare the readiness for the disabled kids since they are toddlers they will develop their ability like the normal students. So they can be sent to the integrated school when their right time comes.

The system of integrated education is now under the supervision of the Ministry of Education. One district must be available with one integrated school. We will launch our experimental project in 365 pilot districts across the country and start with those schools that are willing to take the disabled in. We will conduct the activities in schools first to prepare for the readiness of the children. Part of the procedure to help the disabled students is to initially raise awareness among the teachers of the kids' competence. We will later dispatch our team to evaluate the result. This campaign will commence officially in 2004. But any prepared schools can begin earlier. Professional trainers will be teamed up to help those unarranged schools and assess their educational standard. Both the coupon system and the educational tool will be used to assist the children too. For example, if the kids are weak at mathematics teacher can use the coupon indicating that they need extra tutor on that subject. Only teachers that attended the 15-day training course are allowed to teach the kids. They get compensation in return according to the regulation of the coupon system. These factors are instrumental in helping the disabled students develop their learning ability like the normal ones. All campaigns will be launched in 2004.

In addition, the disabled students can borrow the expensive equipment like braille typewriter. It is imperative to provide them with the basic necessities that can serve their initial readiness, special needs, and accessibility to knowledge.

How the attempt to follow “the disabled who want to pursue their education must get it” policy can be materialised?

With the aid from the Nectech, we are forging ahead to develop our technology to assist the disabled such as creating software for the blind that can read Thai alphabets. It will be used at the beginning of 2004. This program helps the blind being able to use the typical computer. The computer will vocally read all alphabets on

screen so the blind can understand all words by sound. Besides, we will also fashion the daisy vocal digital book for the blind in the near future. It is somewhat versatile, being able to play music and record voice as long as 10-15 hours. Besides, it is easy to use. More importantly, it has both voice and alphabets. If connected with screen it can function as the computer. At present its price is still exorbitant, however. It is being developed to be like mp3 which can make their price lower. The blind university students can borrow it because it is necessary for them.

What is your long-term scheme for the special education?

We focus on developing our personnel to serve our long-term plan. We are working on the master degree project, in conjunction with many universities. We have already launched our project at Silpakorn University on last November. The master degree on Teacher Psychology and Special Education for Autistic and LD Kids is now open at Silpakorn University. Previously, teachers who specialise in this field are unavailable. Some universities open this special course but they have no connection with the special education centres. We are trying to make universities and the centres become partners. Learning occurs at Silpakorn University but training course, the centre. We set aside budget for all teachers who have to take care of the autistic and LD kids so they can take the master program. It is part of the personnel development project. We will then join force with Chiang Mai University for the therapy activity scheme. And we focus on the special education management at Prince of Songkhla University. Our past drawback was that we didn't try to make schools to be the demonstration school but we instead established the individual demonstration schools. So they separate themselves from other conventional schools. But we will not do that again. We will connect the universities with the special education centres through the cooperative learning system. Learning-and-studying activities should frequently take place at the centre and schools rather than the universities because the centre has to take care of autistic kids across the province. Teachers will also have an opportunity to hone their teaching skills. The centre must also be equipped with necessary training equipment so there is no need to take the autistic children to be trained at hospital or other places. Everything will be more systematic in the near future.

Besides, some of the disabled were also granted the scholarships from the Office of the Civil Service Commission to study abroad including two batches from the special education program which consists of 11 students. The third batch consists of six special students and four general persons.

We also cooperate with Japan to inaugurate the Asia Pacific Centre Development for Disabled (APCD). The objective is to recruit those disabled from Asia Pacific region to be trained in Thailand, hence making our country the learning centre for the disabled. Furthermore, we can develop our persons, too. Japan will be responsible for developing those foreign disabled while Thailand, Thais. We try all means and make them united so we can assist the disabled more rapidly and efficiently.

Which department is responsible for directly supervising the special children after the re-engineering program of the Ministry of Education?

It must be separated into two parts : policy and service. According to the law, there is the special education promotion commission responsible for the policy. Ministerial order is now on the process to be submitted to the ministers. After it comes out the education council will overlook the policy which will be later under the umbrella of the national policy and decentralised to the different regions of the country. The Office of Special Education Executive, the former education section for the disabled, is

และตัวหนังสืออยู่ในตัว ถ้าเอามาต่อก็ใช้เป็นคอมพิวเตอร์ได้ ทุกวันนี้ราคาต่อเครื่องยังแพงอยู่ เรากำลังพัฒนาให้อยู่ในรูปแบบ mp3 ถ้าสำเร็จราคาจะถูกลงมาก คิดว่าจะเสนอให้คนตาบอดยืมได้ในระดับมหาวิทยาลัยก่อนเพราะมีความจำเป็นค่อนข้างมาก

แผนการรองรับในระยะยาวมีอะไรบ้าง?

เราเร่งในเรื่องการพัฒนาบุคลากรเพื่อรองรับแผนการระยะยาว คือทำโครงการปริญญาโทร่วมกับมหาวิทยาลัย ตอนนี้อยู่ที่เรียบร้อยแล้วคือมหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งเริ่มเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2546 เป็นปริญญาโทจิตวิทยาการศึกษาศิลปะสำหรับเด็กออทิสติกกับเด็ก LD ที่ผ่านมามีครูที่ไม่มีครูที่มีความรู้ด้านนี้เฉพาะ มีบางมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนด้านนี้อยู่แต่ไม่เชื่อมโยงกับศูนย์การศึกษาพิเศษ เราพยายามจะให้มหาวิทยาลัยกับศูนย์ฯ เป็นพาร์ทเนอร์กัน คือเรียนที่ศิลปากรแต่ต้องมาฝึกงานที่ศูนย์ฯ เราจัดทุนให้ครูทุกคนที่ดูแลเด็กออทิสติกและ LD ไปเรียน เป็นโครงการพัฒนาบุคลากร ต่อไปเราจะทำร่วมกับมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เรื่องกิจกรรมบำบัด ส่วนที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นเรื่องการบริหารการศึกษาพิเศษ ข้อเสียในอดีตของเราคือ มหาวิทยาลัยก็ส่วนมหาวิทยาลัย โรงเรียนก็เป็นส่วนของโรงเรียน เราไม่ได้พยายามนำโรงเรียนมาเป็นโรงเรียนสาธิต แต่กลับไปตั้งโรงเรียนสาธิตต่างหาก มันก็เลยแยกไปจากโรงเรียนอื่นๆ ต่อไปเราจะไม่ทำอย่างนั้น เราจะให้มหาวิทยาลัยเชื่อมโยงกับโรงเรียนการศึกษาพิเศษ เป็นลักษณะการเรียนรู้อันร่วมกันและพยายามให้มาจัดการเรียนการสอนที่ศูนย์ฯ หรือโรงเรียนให้มากขึ้น เพราะมหาวิทยาลัยไม่มีเด็กออทิสติกมากมาย แต่ศูนย์ฯ ดูแลเด็กออทิสติกทั่วจังหวัด ครอบคลุมกว่า ครูเองก็จะได้วิทยายุทธ์ ถ้าจะต้องมีเครื่องมือก็ซื้อไว้ที่ศูนย์ฯ แทนที่จะพาเด็กไปฝึกตามโรงพยาบาลหรือสถานที่ต่างๆ ก็จะทำให้มาฝึกที่ศูนย์ฯ ส่วนกลาง จัดการให้เป็นระบบมากขึ้น ต้องเอามหาวิทยาลัยกับสถานให้บริการมาเชื่อมกัน พยายามจัดให้มีการเรียนการสอน ณ หน่วยปฏิบัติการ คือเมืองไทยมักเป็นลักษณะไปเรียนที่ที่พร้อมทุกอย่าง แต่ในความเป็นจริงไม่พร้อมสักอย่าง

นอกจากนี้คนพิการยังได้ทุน ก.พ. ไปเรียนต่อต่างประเทศด้วย ด้านการศึกษาพิเศษโดยตรงได้ไปสองรุ่นแล้ว รวม 6 คน ปีที่สามนี้จะมีไปเรียนอีก 6 คน และบุคคลทั่วไปอีก 4 คน

เรายังร่วมมือกับประเทศญี่ปุ่นจัดตั้งศูนย์ APCD (Asia Pacific Center Development for Disabled) หลักการคือจะนำคนพิการในเอเชียแปซิฟิกมาพัฒนาในเมืองไทย ทำให้บ้านเราเป็นศูนย์กลางด้านการเรียนรู้ จะได้พัฒนาคนของเราด้วย การพัฒนาคนต่างประเทศญี่ปุ่นรับผิดชอบ ในส่วนของพัฒนาคนไทยเรารับผิดชอบ คือทำทุกทางให้มันมารวมกัน จะได้เร็วขึ้นและเสริมกันไปมา

หลังจากปรับโครงสร้างกระทรวงศึกษาธิการใหม่แล้วหน่วยงานไหนที่ดูแลเกี่ยวกับเด็กพิเศษโดยตรง?

ต้องแยกเป็นสองส่วนคือ นโยบายกับการให้บริการ ส่วนนโยบายนั้นจะมีคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาพิเศษ (ตามกฎหมาย) กฎกระทรวงอยู่ในขั้นตอนเสนอคณะรัฐมนตรี เมื่อกฎกระทรวงออกมาก็จะมีคณะกรรมการชุดนี้ซึ่งดูแลส่วนของนโยบายที่จะเข้าไปอยู่ในนโยบายแห่งชาติ คือสภาการศึกษาและกระจายไปตามส่วนต่างๆ ในส่วนระดับนโยบายนี้มีสำนักบริหารงาน

การศึกษาพิเศษกับกรรมการ เดิมคือกองการศึกษาเพื่อคนพิการ อยู่ภายใต้ คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาพิเศษ

ส่วนการให้บริการจะมีเขตพื้นที่การศึกษา 175 แห่งเป็นตัวหลักที่จะดูแล ให้เด็กพิการทุกคนได้รับการศึกษาในเขตพื้นที่ตัวเอง ก็คือดูว่าเด็กพิการ สามารถไปเรียนร่วมได้ไหม ถ้าไม่ได้ก็ต้องประสานกับศูนย์การศึกษาพิเศษเพื่อ เข้าเรียนในโรงเรียนเฉพาะ หรืออาจจัดบริการให้เรียนอยู่ที่บ้านกรณีเด็กพิการ มีมากเกินไปหรือโรงเรียนเฉพาะไม่เพียงพอ

ฉะนั้น เขตพื้นที่การศึกษาคงคิดอะไรได้หลายวิธีที่จะทำให้เด็กได้รับการศึกษาในส่วนที่เป็นความจำเป็นพิเศษ ศูนย์การศึกษาพิเศษที่มีอยู่ทุกจังหวัด ก็จะเข้าไปช่วยเสริม ซึ่งอาจไม่ต้องไปช่วยเองแต่จัดระบบคูปองให้ แรงพัฒนา สร้างเครือข่าย คือนำผู้ปกครองมาอบรมจะได้ช่วยเหลือลูกตัวเองได้ และหาก ช่วยลูกคนอื่นด้วยก็จะได้รับคูปองตอบแทน เพราะศูนย์ฯ มีบุคลากรไม่มาก ก็ต้องใช้วิธีจัดหลักสูตรระยะสั้น ระยะยาว สร้างเครือข่าย เพื่อกระตุ้นพัฒนาการของเด็กให้พร้อมเข้าโรงเรียน พอเข้าเรียนร่วมก็ให้บริการระบบคูปองในส่วนที่เป็น ความต้องการจำเป็นพิเศษของเด็กในโรงเรียนเรียนร่วม ซึ่งเป็นการศึกษาหลัก ของเด็กพิเศษทั่วโลก

หน่วยบริการส่วนกลางมีหน่วยเดียวคือระบบให้ยืมของหรือระบบกระจายสื่อ เหตุผลที่ให้สังกัดส่วนกลางเพราะจะได้ใช้ประโยชน์อย่างคุ้มค่าและกระจายทั่วถึง มากขึ้น จึงจัดให้เป็นทรัพย์สินส่วนกลางที่ทุกคนสามารถยืมใช้ได้ หมุนเวียน กันไป ส่วนของอุปกรณ์ในช่วงแรกคงไม่พอ เรากำลังเร่งสำรวจ ต่อไปเมื่อมีความต้องการมากขึ้นก็ต้องตั้งงบประมาณ

ศูนย์การศึกษาพิเศษส่วนกลางรับผิดชอบดูแลและรวบรวมความต้องการ ของเด็กพิการในกรุงเทพฯ เป็นหน่วยบริการและเป็นเครือข่ายของศูนย์กระจาย สื่อในเรื่องการกระจายสื่อและสถานที่สาธิตการใช้เครื่องมือเทคโนโลยีใหม่ๆ ส่วนศูนย์ฯ เขตทุกจังหวัดจะแยกเป็นกลุ่มๆ เพื่อเสริมสร้างซึ่งกันและกัน มี 13 เขต เป็นศูนย์ฯ ที่มีมาก่อนแล้ว พร้อมมากกว่าทั้งบุคลากรและสถานที่ ก็จะเป็นสถานที่ฝึกอบรม เป็นแกนหลักในจังหวัดใกล้เคียง โดยแยกเป็นเขต การศึกษาแต่มุ่งส่งเสริมโรงเรียนเฉพาะ

อยากเห็นแนวทางการศึกษาพิเศษเป็นไปในทิศทางใด?

อยากให้เด็กทุกคนได้มีโอกาสเรียนร่วมกับคนอื่นอย่างเป็นปกติ ถ้าเขา ไม่เหมาะจะเรียนร่วมก็ให้เรียนในโรงเรียนเฉพาะหรือเรียนอยู่ที่บ้าน อยากให้ คิดถึงผลประโยชน์ของเด็กเป็นหลัก โดยเฉพาะในเรื่องการเรียน เราต้องจัด ระบบให้หลากหลายเพื่อต่อเด็กแต่ละคนให้มากที่สุด เพราะเราไม่สามารถบอก ได้ว่าอะไรเหมาะหรือไม่เหมาะสำหรับเด็ก มันเป็นเรื่องที่สัมพัทธ์ของปัจเจกบุคคล ไม่ใช่ทฤษฎีสัมพัทธ์ระดับแมคโคร

การสร้างบุคลากรเป็นเรื่องใหญ่ที่สำคัญ รวมทั้งเทคโนโลยีก็ต้องเร่ง ถ้าเร่ง สองปัจจัยนี้ได้เร็วเท่าไรความคืบหน้าของเรื่องคนพิการก็เร็วขึ้นเท่านั้น เราจึงต้อง พยายามไปทางนี้ทั้งหลักสูตรระยะสั้น ระยะยาว และการศึกษาต่อต่างประเทศ

now under the supervision of the Special Education Promotion Commission and will take care of the policy.

As for the service centre, there are 135 educational districts responsible for taking care of the handicapped students for them to get education. If the children can't attend the integrated school the district must send them to the special school. If the number of the crippled kids is too huge and the number of the special schools is insufficient the district will provide the kids with special services so they can study at home.

Therefore, certain educational district can initiate several projects to allow the children to get education regarding to their special need, with the full support from provincial special education centre. The provincial centre can provide the educational district with coupon and help establish the network by inviting the parents to attend the training course so they can assist their own kids. If they are able to help other kids they will get coupon in return. Since our centre has a few personnel we need to organise both the short-term and the long-term training courses and build more networks to stimulate the child's development. While being at the integrated school, the special students can use the service of coupon for their special educational needs. This is the educational system for the special kids practised worldwide.

The central service centre has only one unit : the borrowing or the educational tool distribution system. It must be under the supervision of the central service centre since the disabled can get the fullest benefit and the educational media can be distributed more widely and fairly. The properties belong to the central service centre so everybody can take turn borrowing them. But at first the equipment might be insufficient. We are conducting our survey to gather information about the demand. If it increases we will set aside the budget for purchasing another set of equipment.

The central special educational centre is responsible for both taking care of the disabled kids in Bangkok and indicating their special needs. It also serves as the service centre and the network of educational media distribution centre that monitors about the media distribution and the demonstration places where the new equipment is illustrated. The district special educational centres in every province are separated in small groups so they can strengthen and support each another. Totally, there are 13 district centres that have been serving the special children for several years. They are more prepared, both in terms of personnel and places. They will be the training centres and the main pillars for those neighbouring provinces. Though being divided regarding to the different educational districts all centres share the same ultimate mission, to support the special schools.

What would you like to see when it comes to the special education?

I would like to see all special kids having a chance to receive education like the normal ones. If they are not ready for the integrated system they can be sent to study at special school or learn at home. The kids' benefit should come first, especially their learning opportunity. We need to initiate the diverse systems to suit certain individuals since we don't know what are appropriate or inappropriate to the children. It is about the individual relative theory, not the macro relative theory.

It is imperative to produce qualified personnel and create technology, too. The advance of the special education depends directly on the improvement of these two factors. So we have to heavily focus our works on them by initiating both the short-term and the long-term curriculum and also sending the disabled to study abroad.